

сиромашество, и въ най сѣтна оскѣдностъ. Сега той съ незлобива и чиста свѣсь, като са утешаваше, помисли си: като живеатъ толкось хора въ оскѣдностъ и сиромашество, негли и азъ не умирамъ отъ гладъ. Но въ тась мисаль са твърде излѣга. И сиромашеството си има занаята: граба челкъ да знае да проси безъ срамъ. Но той беше благодаренъ да умре отъ гладъ, а не да поиска отъ някого пара или комадъ хлѣбъ. Имаше няколко роднини, а и много прѣатели: дано са намери някой да ма побере и храни. Но, уви! колко са слиса горкѣю, като позна и намери съвсемъ дръголуче, а не както мислѣше! Иди прѣждома лѣда и безъ мозакъ главо! извика мѣ секи отъ роднините мѣ, щомъ го виде: малко остана да съсипишь и насъ! Тръгна да изрежда сичките, които той мислѣше за прѣатели. Пъркѣю мѣ рече, чи днесъ съ жена си и децата си ще обедва на дръго място; тѣй и няколко дни по дръги къщи; и наместо